

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Vergelijking drugsbeleid Nederland-Uruguay

Vis, A.

Citation

Vis, A. (2014). Vergelijking drugsbeleid Nederland-Uruguay. *Bestuurskundige Berichten*, 29(2), 10-11. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3212381>

Version: Not Applicable (or Unknown)
License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3212381>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Vergelijking drugsbeleid Nederland-Uruguay

De War on Drugs lijkt scheuren te vertonen in de Verenigde Staten. Het inzicht dat criminalisering van drugsgebruik tot hoge kosten voor de maatschappij leidt, wint snel terrein. In Portugal, Tjechië en Uruguay wijzigen overheden hun koers, maar mist Nederland hier nu de boot?

Door Anne Vis

Tientallen gemeenten in Nederland willen dat de wietteelt gereguleerd wordt. De verkoop van softdrugs wordt gedoogd, maar de productie wordt verboden en Minister Opstelten wil van geen verruiming weten. Opmerkelijk is dat Nederland vanaf de jaren 70 van de vorige eeuw voorop liep in het drugsbeleid, het cannabisbeleid werd ontwikkeld vanuit de overtuiging dat criminalisering geen oplossing was voor het maatschappelijk probleem. Wereldwijd komt er steeds meer erkenning voor een meer pragmatische aanpak. In tegenstelling tot Nederland, want hier lijkt de regering het roer juist om te gooien en dat is ook te zien in de standpunten van verschillende politieke partijen. Verschillende maatregelen van het ministerie van Justitie, zoals het verbod op 'voorbereidende handelingen' (lampen of growkits), lijken het cannabisgebruik nu weer de illegaliteit in te drukken.

Tussen de 27 en 33 procent van de detentiejaren is opgelegd wegens een Opiumwetdelict, driekwart van de georganiseerde criminaliteit is gericht op de handel of productie van softdrugs en door een eventuele regulering van softdrugs zou men 183 miljoen aan uitgaven voor politie, justitie & bestuur

Het CDA ziet softdrugs als een veel groter probleem dan alcohol

kunnen besparen. Het verbod lijkt een taboe te worden terwijl het gebruik groter dan ooit is en het is de vraag of het verbod wel degelijk werkt. Het drugsbeleid is de laatste jaren een doorn in het oog geweest. Het doel was om de softdrugs buiten de criminaliteit te houden en dat is niet bereikt. Met maatregelen zoals een wietpas om het drugstoerisme aan banden leggen, de verhoging van strafbaarstelling van softdrugs, het terugdringen van het aantal coffeeshops en een blowverbod lijken de VVD, het CDA en de ChristenUnie dit gedoogbeleid aan banden te willen leggen. De partijen willen op deze manier de verslavingsproblemen of geesteszieken onder jongeren door softdrugs laten afnemen en volgens het CDA leidt deze veroorzaakte schade tot een noodzakelijkere en stevigere aanpak. Waarom blijven deze politieke partijen, in tegenstelling tot de PvdA, SP, D66 en GroenLinks, volhouden op het verbod op softdrugs?

Coffeeshopeigenaren mogen de cannabis niet inkopen en daarom zijn zij nu gedwongen deze in te kopen binnen het criminele circuit. Dat dit eigenlijk een soort steunpilaar is voor de georganiseerde criminaliteit zien de PvdA, SP, D66 en GroenLinks ook in en deze partijen zien meer heil in de legalisering van softdrugs met bijvoorbeeld de regulering van growshops. De coffeeshop moet volgens deze partijen een normale onderneming worden waar men alleen de maximaal toegestane handelsvoorraad controleert. De PvdA kiest voor een evenwichtig beleid dat onderscheid maakt tussen mensen die zelf een afweging kunnen maken om softdrugs te gebruiken en de meest kwetsbare mensen die bescherming nodig hebben. Daarnaast kunnen er ook eisen worden gesteld aan het THC-gehalte volgens de SP. De overheid dient dan voor de preventie en voorlichting te zorgen over het gebruik van softdrugs en dat is het belangrijkste stellen deze politieke partijen wanneer de softdrugs wordt gereguleerd. Dat drugs er altijd zullen zijn is

duidelijk, maar juist omdat drugs gezondheidsrisico's met zich mee brengen is regulering volgens de PvdA, SP, D66 & ChristenUnie noodzakelijk.

Gidsland Nederland wordt links ingehaald door Uruguay. Dat drugscriminaliteit gemist kan worden door middel van regulering moet blijken uit het experiment van Uruguay, het land met de meest liberale wietwetgeving ter wereld. Vorig jaar stemde het parlement van Uruguay in met legalisering van marihuana. Als eerste land ter wereld is distributie en productie van wiet legaal. Inwoners van Uruguay kunnen kiezen: ze mogen hun wiet bij de apotheek kopen of zelf hun eigen planten telen. Het zelf groeien van wietplanten is populair in Uruguay, wiettelers geven cursussen over de beste manier van telen en afsnijden.

Met de legalisering van cannabis wil de overheid de onderwereld in Uruguay ondermijnen, nadat een jarenlange strijd met de drugskartels weinig opleverde. De overheid zou beter dan de politie aan de taak kunnen voldoen om het hele proces van productie en consumptie in beeld te brengen. De regulering moet drugsbendes een belangrijk deel van hun inkomsten afnemen en wietrokers uit het

criminele circuit houden.

De regulering in Uruguay levert ook kritiek op. Twee derde van de bevolking is tegen de legalisering en uit onderzoek blijkt dat de drugsoverlast en het aantal moorden het afgelopen jaar niet gedaald zijn maar juist weer zijn toegenomen. De oppositie maakt zich grote zorgen aangezien er nu een beeld wordt geschept dat marihuana niet schadelijk is omdat men het zelf mag telen en gebruiken, de problemen met drugs worden zo niet opgelost. Er is een risico dat de drugshandelaren de marihuana zelf blijven aanbieden, alleen zullen ze dan nu volgens de wet met de overheid gaan concurreren qua prijs en kwaliteit. Dat ze op zullen houden met bestaan is voor Uruguay misschien te hoog gegrepen gezien de geschiedenis en omliggende buurlanden, maar volgens President José Mujica is het duidelijk dat de War on Drugs compleet mislukt is. Een mondiaal akkoord zal er volgens hem nooit komen maar hij benadrukt dat het gaat om een experiment en dat men geen enkele verslaving wil stimuleren, "De enige verslaving die de moeite waard is, is de liefde. De rest raad ik je niet aan."

